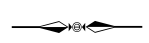

מסורת הש"ס

א) [פי' חוס' ע"ז לר' ד"ה ממעין וחס' מנחות כ': ד"ה נפסלן, ט' לקמן טו:; א' עירובין מה', ד' [ג"ל כרית], ט' [ג"ל מנחה ע"י חוס' עירובין מה'. ד"ה מבנין], ו) [מכות כד:], ו) [חוספי פ"ח] פסחים כ: ע"ש [פי' חוס' שבת קות. ד"ה לפי שאין], ח) [ג"י ט"ז ר' אלעזר אומר], ט) ס"י רנאון הוא בראש, י) ס"י אבי, ז) [נפסקים קב: מגילה יח: יצמות נר. מנה סג:, ו) [דף טו:], ט) [ג"ל מנחה].

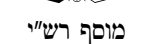
הגהות הב"ח

(א) גמ' וחד אמר יאסר בשלמא מ"ד יסר כדאמרין אלא למחן דאמר יאסר אמר הא כדבתי' במגילת תענית:
(ב) שם איתיהיב אפי' אבל ועמד ור' זה ארוב:
(ג) רש"י ד"ה בתחלת המנחה בקופה אומר מוספת רלוז:
(ד) ד"ה וחד אמר יאסר דלא מה מני יסר דמשמע בצלו דוקא:
(ה) חוס' ד"ה הכס כ"ו קודם החורבן אמרין בזמן שיש שלום אין שם צום האי תנא סבר:
(ו) ד"ה יאסר ט' וירחיה חומר:
(ז) ד"ה ואם ט' זאל יסלים אותו ליום אחד וכן יס' לחרס:

לענין רש"י

שומיילי"ר. לנכנס.

מוסף רש"י

אנשי משמר. של אותה שנה, מתעניין ואלא משלימין. שערין אין תמורין כל כך, ובגמרא (יז.) מפרש שנה מכבר העברה על אנשי בית גמי שזיו עובדין אותו היום ובזמן הליסעט, ואם היו מתענים ומתפללין לא היה להם מה לעמוד בעבודה (לקמן טו:). מבני בניו של סנאב בן בנימין. משפחה היא משגט בנימין שגמל לזן גורל לקרנן עזים י"י נהא בני גורא, ויו"ט דא היה להם לעולם כדתא נפקת בתרא דתענית (שורבין מז.). היום עד לאורחא. לצעורי נפשיהו מיכונו. אבל תענית לא מקרי אלא אי"כ משלים כל היום. מפני שיו"ט (שלום) [שלזן] היה. שבוניאין בו ענינים למערכה. התם לצעורי נפשיהו בעלמא מיכונו.

והלא לתענית, שהיו יו"ט שלהן היה. עד שאבא לביתו. אלמא דאין משלימין. התם לשמוטיה נפשיה מבי נשיאה. שהיה מבקש ממנו שיאכל עמו, היה אומר כן כדי שלא יטריחו לאכול עמו. במנחה. בט' שעות ומחצה. כל אינשי דאתי עליהון. שקיבל עליו תענית. מקדמת דנא. קודם שהגיעו אותן ימים שאמרו חכמים במגילת תענית שלא להתענות בהן, ואירע התענית באותן ימים. ואי לא ייסר עצמו בצלו. כלומר שייסר עצמו בתענית ממה שקיבל עליו בתפלת המנחה. מאן דאמר יסר כדאמרין. דאפי' קיבל עליו התענית לאחר שנתקנו אותן ימים טובים שלא להתענות בהן, אלא שקיבל עליו קודם שהגיעו, שייך נפשיה תענית ממה שקיבל עליו תענית בתפלת המנחה. אם נדרו קודמת לגזירתו. אם קיבל עליו תענית קודם שתיקנו חכמים אותן ימים טובים. תדחה גזירתו מפני נדרו. דאסור באכילה, והואיל שקיבל עליו בתפלת המנחה. אם גזירתו קודמת לגזרו. שתיקו אותן ימים טובים קודם שקיבל זה עליו אלו תעניות, תדחה נדרו מפני גזירתו, שאינו מתענה מפני אילו ימים טובים. וענין הורה, ששמע משום אב ב"ד שבידוני', אם נדרו קודמת לגזירתו, קודם שקבעו ב"ד את החדש שבו אלו ימים טובים, היינו גזירתו קיבוצה חדש, תדחה גזירתו מפני נדרו, והואיל כשקיבל עליו תענית לא ידע באיזה יום יארע ימים טובים אלו, אבל קדם גזירתו לנדרו, שקבעו ב"ד את החדש קודם זה שקיבל עליו תענית, וכשקיבל כבר ידע באיזה יום יארע ימים טובים אלו ואעפ"כ קבל עליו תענית באילו ימים טובים. עד מתי אוכל ודחוק. מי שיש לו להתענות למחר. שלא סילק. השלחן.

הא דאמרה מתענין לשעוס והוא שלא טעם כלום כל אוסו היום.

כלומר לא אמרו במתענה שאלכ כו ביום כגון שהתחיל להתענות עד חצי היום ואח"כ אכל דאין זה ענינו ואם אכל קודם חלות אין צדק כלום דאינו תענית של כלום אלא כשהשלים כל היום אע"פ

א הא דאמרת מתענין לשעות והוא שלא טעם כלום עד הערב א"ל אביי הא תענית מעלייתא היא **ב** לא צריכא דאימלך אימלוכי ואמר רב חסדא **ג** כל תענית שלא שקעה עליו חמה לאו שמיה תענית מיתיבי **ד** אנשי משמר מתענין ולא משלימין התם לצעורי נפשיה בעלמא הוא תא שמע **ה** דא"ר אליעזר **ו** (בן) צדוק אני מבני בניו של **ז** סנאב בן בנימין ופעם אחת חל ט' באב להיות בשבת ודחינוהו לאחר השבת והתענינו בו ולא השלמנוהו **י** מפני שיו"ט שלנו הוא התם נמי לצעורי נפשיה בעלמא הוא תא שמע **יא** דאמר רבי יוחנן אהא בתענית עד שאבוא לביתי התם לשמוטיה נפשיה מבי נשיאה הוא דעבר אמר שמואל **יב** כל תענית שלא קיבל עליו מבקוד יום לאו שמיה תענית ואי יתיב מאי אמר רבה בר שילא דמי למפוחא דמליא ויקא אימת מקביל ליה רב אמר במנחה ושמואל אמר **יג** בתפלת המנחה אמר רב יוסף כוותיה דשמואל מסתברא דכתיב במגילת תענית להן כל איניש דייחיה עלוהי מקדמת

דנא ייסר מאי לאו ייסר עצמו בצלו לא יאסר עצמו פליגי בהא רבי חייא ורבי שמעון ברבי חד אמר ייסר וחד אמר יאסר **יד** מ"ד ייסר כדאמרין למאן דאמר יאסר מאי היא דתניא במגילת תענית כל איניש דייחיה עלוהי מקדמת דנא יאסר כיצד **יז** יחיד שקיבל עליו שני וחמישי (ושני) של כל השנה כולה ואירעו בה ימים טובים הכתובין במגילת תענית אם נדרו קודם לגזרתו יבטיל נדרו את גזרתנו ואם גזרתנו קודמת לנדרו תבטל גזרתנו את נדרו תנו רבנן **יח** עד מתי אוכל ושותה **יט** עד שיעלה עמוד השחר דברי רבי **כ** רבי אליעזר בר שמעון אומר עד קרות הגבר אמר **כא** אביי לא שנו אלא שלא גמר סעודתו אבל גמר סעודתו אינו אוכל איתיביה **כב** רבא גמר ועמד הרי זה אוכל התם כשלא סילק איכא דאמרי אמר רבא **כג** לא שנו אלא כשלא ישן אבל ישן אינו אוכל איתיביה אביי **כד** ישן ועמד הרי זה אוכל התם במתנמנם **כה** היכי דמי מתנמנם אמר רב אשי

משני גזירין ועזים טעונין קמיה טעונים הגשה כו': **דאמר רבי יוחנן**. פעמים שהיה אומר ראהא בתענית עד שאצאכ לצייתי ואי מטי לצייתה בשמים או גב' שעות ביום הוה אכיל וקרי ליה מתענה: **לשמוטיה נפשיה מבי נשיאה**. דלא ליטרחוהו למיכל כהדיירו שהיה מנפש הימנו שיאכל עמו היה אומר כן שלא יטריחו לאכול עמו ומיהו לא הוי תענית שאם היה רוצה היה אוכל מיד ואין צנדרו כלום: **ואי יסיב במנחה**. בזמן המנחה ואפילו בשוק אומר הריני מחר בתענית: **בתפלת המנחה**. בקופה **ו** תוספת ריזיו ותחנונים שמואל פליגי אדרב דאמר מחר בתענית. ודוקא נקט מנחה משום דקמון למחלל יום תעניתו לאפוקי תפלת יו"ז ודוקא נמי מדפסקין שמואל פליגי אדרב דאמר בזמן המנחה שיעורא יתיירא: **כדכסיב במגילת הענית**. לסוף ימים טובים הכתובים במגילת תענית כתיב בה מקדמת דנא ייסר לעיל מניה תני אילין יומיא די לא להתענאה צהון להן כל איניש דייחי עלוהי תענית מן קדמת דנא לפני אלו ימים טובים כגון שקיבל עליו עשרה תעניות או עשרים ונכנסו אלו הימים בהם: **ייסר צללו**. בתפלה ואי לא קצליה עליה בתפלת המנחה לא דחי להך ימים טובים. אלמא דעיקר תענית צעי לקצולי בתפלת המנחה עילוייה ואי לא קצליה עילוייה בתפלת המנחה לא עשה כלום: **ייסר**. לשון ואסרה אסר (במדבר ג'): **צללו**. צלותא. איכא דאמרי לשון נדר שקבל עליו להתענות כמו הרימותי ידי אל ה' (בראשית יד) דמתרגמינן ארימית ידי צללו ואין רבי מודה. האי דקמני דכתיב משום דמגילת תענית היתה נכתבת לצד לזכרון נסים: **וחד אמר יאסר**. דלא הוה תני ייסר **יז** צללו דמשמע דוקא כדאמרין אי מקבל בתפלת המנחה אין ואי לא לא אלא יאסר דמשמע יהא אסור לאכול אי חטי עליה תענית מן קדמת דנא בין בתפלה בין שלא בתפלה: **מאי היא**. מאי קסבר. ומשני כדתיניא יחיד שקבל עליו תענית שני וחמישי של כל השנה כולה כלומר כדמפרש כהדיא אס נדרו קודם לגזרתנו כו' ולא שנה בין בתפלה בין שלא בתפלה: **קודם גזרתנו**. קודם כשמתענה למחר בכל תעניות שהוא אוכל משתחשך ואפילו בתענית

יחיד קא מיירי: **עד קרוס הגבר**. אפילו פעם ראשונה קאמר מדקאמר גבי יו"ז יחיד צליה כסדר יומא **(דף כה)**. עד שישלש: **שלא גמר סעודהו**. אכל גמר דברי הכל אינו אוכל: **אכל ועמד**. אע"פ שצריך ועמד משולחנו חזר ואוכל ואין צדק כלום: **שלא סילק**. את הטבאל דלאו עקירה היא ולא אסח דעמיה מאכילה וכסעודה אריכתא דמניא: **איכא דאמרי אמר רבא כו'**. והלכה כאיכא דאמרי אוכל ושותה עד שיסן קצע ועד שיעלה עמוד השחר כרבי: **אכל ישן**. הפסקה היא ושוב אינו אוכל: **הסס**. לאו ישן ממש אלא מתנמנם שומיילי"ר בלע"ז:

מאימתי פרק ראשון תענית

יב.

בל תענית שׁלא שקעה עׁליו חמה לא שמיה תענית.פי' במסכת ע"ז פרק אין מעמידין (דף לד.) וכן בחלוק שאין לו אימרח פירש התם וכל הפסק דמתענין לשעות דכל מענית צריך לקצלו מצערב בתפלת המנחה צשומע תפלה ואם הוא צצת בצלחי נאזר וצריך שיאמר למחר אהיה בתענית יחיד כי היכי דליכא למטעי בתענית **צ**נור: **התם** **צ**צעורי נפשיה בעלמא. ואע"ג דאמרין (ר"ה דף יח:) משחרב צית המקדש צטלה מגילת תענית והאי ענדל דרזי אליעזר צר צדוק היה לאחר חורבן דאי קודם החורבן אמרין (שס) **ס** כיון שיש שלום אין שם גזירות המלכות האי תנא סבר דלא צטלה: **יאסר**. פי' יאסר צאל"ף הוי לשון אסור שאסר עצמו וייסר הוי לשון הסרה כלומר יסור מן הנדר **י** יהיה מומר לאכול למחר שהיה יוס טוב ואין להתענות:

ואם גזרתנו קודם צנדרו ירחח נדרו מפני גזרתנו. אומר רש"י ידחה נדרו מכל וכל ולא ישלים אותו תענית וסר"י מסופק דצדר ויש להחמיר דדוקא אותו יוס לא יתענה אלא ישלים אותו ליום **יז** מחר וכן יש לומר שלא להתענות בראש חדש וצחנוכה וצפורים דמאלו ודאי לא צטלה מגילת תענית: **נים**

רבי יאסר ברבי חד אמר ייסר וחד אמר יאסר **יד** מ"ד ייסר כדאמרין למאן דאמר יאסר מאי היא דתניא במגילת תענית כל איניש דייחיה עלוהי מקדמת דנא יאסר כיצד **יז** יחיד שקיבל עליו שני וחמישי (ושני) של כל השנה כולה ואירעו בה ימים טובים הכתובין במגילת תענית אם נדרו קודם לגזרתו יבטיל נדרו את גזרתנו ואם גזרתנו קודמת לנדרו תבטל גזרתנו את נדרו תנו רבנן **יח** עד מתי אוכל ושותה **יט** עד שיעלה עמוד השחר דברי רבי **כ** רבי אליעזר בר שמעון אומר עד קרות הגבר אמר **כא** אביי לא שנו אלא שלא גמר סעודתו אבל גמר סעודתו אינו אוכל איתיביה **כב** רבא גמר ועמד הרי זה אוכל התם כשלא סילק איכא דאמרי אמר רבא **כג** לא שנו אלא כשלא ישן אבל ישן אינו אוכל איתיביה אביי **כד** ישן ועמד הרי זה אוכל התם במתנמנם **כה** היכי דמי מתנמנם אמר רב אשי

משני גזירין ועזים טעונין קמיה טעונים הגשה כו': **דאמר רבי יוחנן**. פעמים שהיה אומר ראהא בתענית עד שאצאכ לצייתי ואי מטי לצייתה בשמים או גב' שעות ביום הוה אכיל וקרי ליה מתענה: **לשמוטיה נפשיה מבי נשיאה**. דלא ליטרחוהו למיכל כהדיירו שהיה מנפש הימנו שיאכל עמו היה אומר כן שלא יטריחו לאכול עמו ומיהו לא הוי תענית שאם היה רוצה היה אוכל מיד ואין צנדרו כלום: **ואי יסיב במנחה**. בזמן המנחה ואפילו בשוק אומר הריני מחר בתענית: **בתפלת המנחה**. בקופה **ו** תוספת ריזיו ותחנונים שמואל פליגי אדרב דאמר מחר בתענית. ודוקא נקט מנחה משום דקמון למחלל יום תעניתו לאפוקי תפלת יו"ז ודוקא נמי מדפסקין שמואל פליגי אדרב דאמר בזמן המנחה שיעורא יתיירא: **כדכסיב במגילת הענית**. לסוף ימים טובים הכתובים במגילת תענית כתיב בה מקדמת דנא ייסר לעיל מניה תני אילין יומיא די לא להתענאה צהון להן כל איניש דייחי עלוהי תענית מן קדמת דנא לפני אלו ימים טובים כגון שקיבל עליו עשרה תעניות או עשרים ונכנסו אלו הימים בהם: **ייסר צללו**. בתפלה ואי לא קצליה עליה בתפלת המנחה לא דחי להך ימים טובים. אלמא דעיקר תענית צעי לקצולי בתפלת המנחה עילוייה ואי לא קצליה עילוייה בתפלת המנחה לא עשה כלום: **ייסר**. לשון ואסרה אסר (במדבר ג'): **צללו**. צלותא. איכא דאמרי לשון נדר שקבל עליו להתענות כמו הרימותי ידי אל ה' (בראשית יד) דמתרגמינן ארימית ידי צללו ואין רבי מודה. האי דקמני דכתיב משום דמגילת תענית היתה נכתבת לצד לזכרון נסים: **וחד אמר יאסר**. דלא הוה תני ייסר **יז** צללו דמשמע דוקא כדאמרין אי מקבל בתפלת המנחה אין ואי לא לא אלא יאסר דמשמע יהא אסור לאכול אי חטי עליה תענית מן קדמת דנא בין בתפלה בין שלא בתפלה: **מאי היא**. מאי קסבר. ומשני כדתיניא יחיד שקבל עליו תענית שני וחמישי של כל השנה כולה כלומר כדמפרש כהדיא אס נדרו קודם לגזרתנו כו' ולא שנה בין בתפלה בין שלא בתפלה: **קודם גזרתנו**. קודם כשמתענה למחר בכל תעניות שהוא אוכל משתחשך ואפילו בתענית יחיד קא מיירי: **עד קרוס הגבר**. אפילו פעם ראשונה קאמר מדקאמר גבי יו"ז יחיד צליה כסדר יומא **(דף כה)**. עד שישלש: **שלא גמר סעודהו**. אכל גמר דברי הכל אינו אוכל: **אכל ועמד**. אע"פ שצריך ועמד משולחנו חזר ואוכל ואין צדק כלום: **שלא סילק**. את הטבאל דלאו עקירה היא ולא אסח דעמיה מאכילה וכסעודה אריכתא דמניא: **איכא דאמרי אמר רבא כו'**. והלכה כאיכא דאמרי אוכל ושותה עד שיסן קצע ועד שיעלה עמוד השחר כרבי: **אכל ישן**. הפסקה היא ושוב אינו אוכל: **הסס**. לאו ישן ממש אלא מתנמנם שומיילי"ר בלע"ז:

לגזירתנו ידחה נדרו את גזירתנו כו'. פי' כל אינש דייחיה עלייהו נדר תענית מקדמת גזירה דנא להיות היום יום טוב ושהיה אסור בתענית, יאסר באכילה ובשתיה [ו]מקיים נדרו. הגיע ראש חדש כסלו ולא ירדו גשמים בית דין גורדין שלש תעניות על הצבור אובלין ורשותן משהשיבכו ומותרין במלאכה וכו'. ת"ר עד מתי אובלין ורשותן עד שיעלה עמוד השחר דברי רבי ו' שמעון בן אלעזר אומר עד קרות הגבר. אמר רבה לא שנו עד שיעלה עמוד השחר, אלא אם לא ישן שנת תרדמה אלא נים ולא נים, כגון זה אע"פ שמתנמנם אוכל. אלא אם ישן שנת קצע ונדרם לא היא, אלא ישן לגמרי אינו אוכל. וירושלמי. ישן ועמד אסור, לא שנו אלא שלא התנה, אבל התנה מותר. קיימא לן דלגבי תענית דאכיל בלילא ומפסיק, אם גמר וסילק לא יאכל, אבל אם [לא] סילק ודעתו עוד ליכל [ג"א: לאכול] אע"פ שישן עומד ואוכל. אבל בתענית שפוסק בו מבקוד יום אע"פ שפוסק חוזר ונאוכל עד שיבא השמש, כי הא דכתי' באגדת איכה, ו' יהודה בן נתניהא אזל לגנצין בערובת צומא ורבא אתא ויש כנשתא לזמניה, א' ליה כבר אכלי ופסקי ל', א' ליה אשנח עלי דלא (לימא) [לימא אינשן] ההוא גרבי] את אשנח עליו, אזל עמיה, ובסיפא אמרין אבל מן כל יציגול חד פתיה, ואכל מן כל בתשיל חד פת, ורשתה מן כל כוס וכוס, חד כוס, ש"מ דאע"ג דפסק אכיל. ולענין מישתה מיא, היכא דאית ליה למיכל אית ליה למיشتי וכו'. וכן תבין ופירש רבינו הגאון זקרי"ל ז.

א) שמוסין ג"ל וביה בערוך. ב) ע' בראש פאן שנהא כל דברי ריבוי גבאן ומנה ראהא לצדרי ע"ש.

מד א ב מיי פ"ח מהל' תענית הלכה יג סמג עשין ג טו"ע"ע אי"ח סי' תקסד סעיף י:
מה ג שם סעיף א:
מו ד מיי פ"ו מהלכות כלי מקדש הלכה ט:
מו ה מיי פ"ח מהלכות תענית הלכה י טור שו"ע שם סעיף ה:
מה ו מיי שם טו"ע"ע שם סעיף ו ויטמין מקסד:

ז (מיי) פ"ג מהלכות מדרים הלכה ט טו"ע"ע אי"ח סימן תקע סעיף א]:
מה ח ט מיי פ"ח מהל' תענית הלכה ח סמג עשין ג טו"ע"ע אי"ח סי' תקסד סעיף א:

רבינו חננאל

הא דאמרת מתענין לשעות, ומתפלל תפלת תענית, והוא שלא טעם כלום עד הערב. ואע"ג דאימלך אימלוכי. רב חסדא לטעמיה דאמר כל תענית שלא שקעה עליו חמה לאו שמיה תענית. ואבהנין עליה הא דתנן אנשי משמר מתענין ו[לא] משלימין, והא דאמר ר' אלעזר בר (יצחק) [צדוק] והתענינו בו ו[לא] השלמנוהו, הנה תעניותם תענית אף על פי שלא שקעה עליו חמה. ומשני התם אינה תענית [אלא] רצו להצטרע גם הם בעצר ציבור, ולא משום דתורת דין [תענית] עליהם. ור' יוחנן לא הוה מסכים תענית בלבד, ולא היה אומר אלא להשתמש מבי נשיאה. שלא היה רוצה לטעוד אצלם. אמר שמואל כל תענית שלא קבלה מבקוד יום אינה תענית [ו]א' אימת מקבלה רב אמר במנחה. משעה **א** שיסכן לתפלת המנחה, ואפי' מתקסך בבילאכתו אומר, מחר אהיה בתענית יהיה רצון שתהיה תפלותי ביום תעניתו מקובלת. ושמואל אמר בתפלת המנחה. כלומר צריך להיות כולל אלו הדברים בשומע תפלה (וגו'). אמר רב יוסף כשמואל מסתברא דכתיב במגילת תענית להן כל אינש דייחיה עלייהו מן קדמת דנא יאסר. מאי יאסר עצמו בצלו. מקודם שיקבל עליו תענית מקבל עליו בתפלתו תענית, שנמצא אסור עצמו באכילה ובשתיה בקבלתו תענית בתפלתו. פליגי בה ר' חייא ור' שמעון ב' חד תני ייסר וחד תני יאסר. מאן דתני ייסר כדאמרין. ייסר עצמו בצלו בתפלת המנחה, ואיסור אסור על עצמו בתפלתו. ומאן דתני יאסר כדאמיא להן כל אינש דייחיה עלוהי [מקדמת דנא] יאסר. כיצד יחיד שקיבל עליו תענית שני וחמישי (ושני) של כל השנה, ואירעו בהן ימים טובים הכתובים במגילת תענית, כגון שמונת ימים שמראש [חדש] ניסן וכיצא בהן דלא להתענאה בהן, אם נדרו קודם

לגזירתנו ידחה נדרו את גזירתנו כו'. פי' כל אינש דייחיה עלייהו נדר תענית מקדמת גזירה דנא להיות היום יום טוב ושהיה אסור בתענית, יאסר באכילה ובשתיה [ו]מקיים נדרו. הגיע ראש חדש כסלו ולא ירדו גשמים בית דין גורדין שלש תעניות על הצבור אובלין ורשותן משהשיבכו ומותרין במלאכה וכו'. ת"ר עד מתי אובלין ורשותן עד שיעלה עמוד השחר דברי רבי ו' שמעון בן אלעזר אומר עד קרות הגבר. אמר רבה לא שנו עד שיעלה עמוד השחר, אלא אם לא ישן שנת תרדמה אלא נים ולא נים, כגון זה אע"פ שמתנמנם אוכל. אלא אם ישן שנת קצע ונדרם לא היא, אלא ישן לגמרי אינו אוכל. וירושלמי. ישן ועמד אסור, לא שנו אלא שלא התנה, אבל התנה מותר. קיימא לן דלגבי תענית דאכיל בלילא ומפסיק, אם גמר וסילק לא יאכל, אבל אם [לא] סילק ודעתו עוד ליכל [ג"א: לאכול] אע"פ שישן עומד ואוכל. אבל בתענית שפוסק בו מבקוד יום אע"פ שפוסק חוזר ונאוכל עד שיבא השמש, כי הא דכתי' באגדת איכה, ו' יהודה בן נתניהא אזל לגנצין בערובת צומא ורבא אתא ויש כנשתא לזמניה, א' ליה כבר אכלי ופסקי ל', א' ליה אשנח עלי דלא (לימא) [לימא אינשן] ההוא גרבי] את אשנח עליו, אזל עמיה, ובסיפא אמרין אבל מן כל יציגול חד פתיה, ואכל מן כל בתשיל חד פת, ורשתה מן כל כוס וכוס, חד כוס, ש"מ דאע"ג דפסק אכיל. ולענין מישתה מיא, היכא דאית ליה למיכל אית ליה למיشتי וכו'. וכן תבין ופירש רבינו הגאון זקרי"ל ז.

א) שמוסין ג"ל וביה בערוך. ב) ע' בראש פאן שנהא כל דברי ריבוי גבאן ומנה ראהא לצדרי ע"ש.